

Страва 1
ШПИНАТ примирення

Порція
3 сторінки

Час приготування
10 хв.

Поживність
Допоможе не втратити
близьку людину

Щоб смакувало краще

Для кращого смаку радимо додати жменьку душевного тепла, пригорщу доброти і дрібку каяття.

ДВЕРНА РУЧКА

Вечір. Сутінки. Моросить зажурений дощ, кидаючи на вікна холодні сльози. Я стою біля вхідних дверей та дивлюсь на маленьку дверну ручку, в якій, здається, зараз усі мої думки та переживання.

...Я образила тебе. Не бажаючи цього. Ненавмисно, та все ж образила. Лише одне слово, а як глибоко та боляче воно може вразити. І ось тепер я прийшла просити тебе лише про одну річ, яка для мене стала найважливішою. Я прийшла просити твого вибачення.

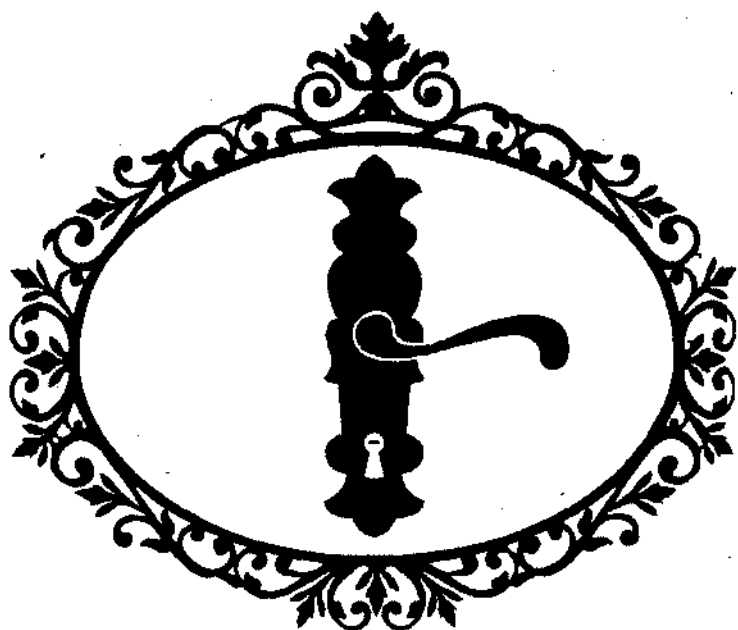
По щоках котяться сльози, такі ж холодні й мокрі, як цей дощ. Та все ж не такі. Вони народжуються у моїх очах від щирого жалю за сказаним. Скільки слів пролітає зараз у моїй голові. Як я маю це тобі сказати, як мені подивитись тобі у вічі? Глянути в очі і сказати слово ПРОБАЧ?

Так легко, але так важко.

Та найважче натиснути на цю ручку, яка чи то від дощу, чи від багаторічної потертості виблискує у світлі ліхтарів. Ручка. Така непримітна й усім знайома, звична, що ніхто й не задумується, яка вона важлива і як важко інколи її натиснути, щоб відчинити двері.

Скільки ж рук її торкалось? Були, напевно, і теплі, м'які руки добрих сусідів, чи, може, тверді та холодні. Які вони ще бувають? Спішливі чи розважні мокрі від хвилювання чи від радості, щастя, солоні від важкої праці, порепані чи надухмянені, витончені руки міської панянки? А ще, напевно, гарячі руки закоханих? Скільки ж усіх їх торкались тебе, відчинили тобою ці двері? А я от не можу. Стою, розмовляю з тобою, а відчинити не можу. Які ж мої руки будуть, як ти їх запам'ятаєш? Напевно, схвильовані та тремтливі.

Та ось, нарешті, я натиснула. Ручка підбадьорливо, немов давню подругу, освіжила легкою прохолодою металу. «Ну давай, сміливіше», — немов говорила вона.

Я відчинила. Перший крок до тебе я вже ступила. Ось я стою перед тобою проста, беззахисна. Перед твоїми очима. Та цей крок був, як я зрозуміла, найлегшим. Тепер мені ще потрібно відкрити двері у твоє серце, у твою душу. Ці двері набагато важчі, і їх я зачинила сама...

— Прости... Пробач...

Секрет страви

Найважче буває ступити той крок, який здавався найлегшим. Слова, які ми говоримо, можуть із грюкотом закривати двері до сердець, і дуже важко потім відшукати ручку до них.